

23 Δεκεμβρίου 2019

Τι έλεγε ο Άγιος Γρηγόριος Διάλογος για τους ταπεινούς

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Κάποιος ευλαβέστατος άνθρωπος, που κατοικούσε κοντά στη πολιτεία, Αγκόνα ήταν νεωκόρος στο ναό του Πρωτομάρτυρα αγίου Στεφάνου. Κάποτε λοιπόν του έλειψε το λάδι κι' αυτός, μη έχοντας άλλο τρόπο να ετοιμάσει τα καντήλια, τα γέμισε με νερό και ύστερα, αφού έβαλε και φυτίλι, έφερε φωτιά και τ' άναψε, σαν νάχε βάλει λάδι.

Ακούσετε λοιπόν, ποια ήταν η ταπείνωση του αγίου αυτού ανθρώπου. Επειδή η φήμη του, για τη χάρη και τη δύναμη που του έδωσε ο Θεός, είχε φθάσει πολύ μακριά, κι' έτρεχαν πολλοί, από διάφορους τόπους, για να τον δούνε, ήρθε από μακριά και κάποιος γεωργός, με το σκοπό να τον δει και να τον γνωρίσει.

Έτυχε λοιπόν, την ώρα που μπήκε στο ναό, νάναι εκείνος ανεβασμένος πάνω σ' ένα τραπέζι και να ετοιμάζει τα καντήλια. Ήταν δε πάρα πολύ κοντός και λειψός στο ανάστημα του και αδύνατος και ασχημομούρης. Ο γεωργός λοιπόν ζητούσε να του δείξουνε, ποιος είναι ο ευλαβέστατος Κωνσταντίνος. Κι' αυτοί που έτυχε νάναι εκεί, του τον έδειξαν. Κι' αυτός, που είχε την ιδέα, πως η αρετή του θάπρεπε να συνταιριάζει με τη σωματική του κατάσταση, όταν τον είδε τόσο σπιθαμιαίο και τόσο ασχημομούρη και ξερακιανό, συλλογίστηκε, πως σίγουρα δεν είναι δυνατόν

νάσαι αυτός, που άκουε από τη φήμη πως είναι τόσο μεγάλος.

Όταν όμως τον βεβαιώσανε όλοι, πως αυτός πραγματικά και όχι άλλος είναι ο Κωνσταντίνος, τον σιχάθηκε για το σουλούπι που είχε το κορμί του και η όψη του, και είπε περιγελαστικά· - Εγώ περίμενα να δω άνθρωπο, αυτός όμως κάθε άλλο παρά με άνθρωπο μοιάζει. Σαν τάκουσε λοιπόν αυτό ο άνθρωπος του Θεοί παράτησε γρήγορα- γρήγορα τα καντήλια κι' έτρεξε κοντά στο γεωργό και τον αγκάλιαζε και τον καταφιλούσε, με τη καρδιά του, και τούλεγε χίλια ευχαριστώ για την κρίση του. - Συ μονάχα, τούλεγε, έχεις ανοικτά τα μάτια σου...

Κοιτάξετε λοιπόν ποιά ταπείνωση είχε αυτός ο άνθρωπος, που τον γεωργό, που τόσο μεγάλη αηδία φανέρωσε γι' αυτόν, τον συμπάθησε και τον αγάπησε τόσο πολύ. Γιατί οι βρισιές που δοκιμάζουμε, φανερώνουν την εσωτερική μας διάθεση. Και όπως οι περήφανοι χαίρονται και καμαρώνουν για τις τιμές που τους κάνουν, έτσι και οι ταπεινοί αναγαλλιάζουν για τις προσβολές και για τις καταφρόνιες που δέχονται. Και τόσο μεγαλύτερη μάλιστα είναι η χαρά τους, όσο περισσότεροι είναι ούτοι που τους βλέπουν. Γιατί έτσι επαληθεύουν τη γνώμη που είχαν για τον εαυτό τους και πιστεύουν πως πραγματικά είναι τέτοιοι, όπως τους νομίζουν οι άνθρωποι.